

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' אויף אידיש

בנשיאות מורנו ורבנו הרב"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

תצוה

ח' אדר תשפ"ה

יד צייטן לויט אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצו"ש

הרה"נ 5:06

מוצש"ק 6:20

ר"ת 6:59

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוזק"ש א' 8:09 | סוז"ת א' 9:22

סוזק"ש ב' 8:51 | סוז"ת ב' 9:50

די צייטן מיט די ווינטער ווייגער

גליון מס:

קב"ה
שנה ג'

טיב

המערבת

דעם ריכטיגן קער!

דער רב פון ירושלים עיה"ק מיט ארום הונדערט יאר צוריק, הגאון רבי יוסף חיים זאנענפעלד זצ"ל, האט זיך מוסר נפש צו גיין טאגטעגליך זיך טובלן אין מקוה, און אויך אויף דער עלטער האט ער נישט מסכים געווען אויפצוהערן מיט זיין דאזיגן מנהג, טראצדעם וואס דאס איז אים אנגעקומען מיט פילע שוועריגקייטן. ווען מען האט אים געבעטן ער זאל דאס ערקלערן, האט ער געגעבן צו פארשטיין אז דער כח פונעם מקוה איז זייער גרויס, ווייל איינס פון די תנאים ביי גרות איז דאס טובלן זיך אין א מקוה, און אפילו אויב דער גוי וויל זיך מגייר זיין, איז אויב טובלט ער זיך נישט באקומט ער נישט דער דין פון א איד. און וויבאלד דער כח פון זיך טובלן איז אזוי גרויס, און עס קען מאכן פון א גוי א איד, איז דאך אוודאי אז עס האט דער כח צו מאכן פון א איד - א בעסערער איד.

אט די מעשה ווייזט אונז אויפן גאנצן כלל, אז יעדער זאך וואס העלפט פאר א גוי אים אויפצוהייבן, איז דאך אוודאי און אוודאי אז עס העלפט פאר איינער וועלכער איז שוין יעצט א איד. מיר אידן זענען דאך באפוילן געווארן אין די תורה הקדושה, "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח", אט די מצוה, אויסער דעם פשוטן פשט דערפון, וואס דאס איז אז מען זאל אויסראמען דעם אפשטאם פון עמלק, איז דא אין דעם נאך א באדייט, וויבאלד די קליפה פון עמלק געפינט זיך ביי יעדן איינעם וואס דאס איז די קאלטקייט און די ספיקות אין די ענינים פון אמונה און עבודת הש"ת, אזוי ווי עס ווערט ערקלערט אין די ספרים הקדושים.

אט דעם שלעכטס, זענען מיר באפוילן אויסצורייסן און צו אויסראמען פון צווישן אונז. אינדערצייט וואס צו מקיים זיין די מצוה ביי די אפשטאמיגע פון עמלק, דארף זיין אז זיי האבן זיך נאכנישט מגייר געווען, ווייל אויב אן אפשטאמיגער פון עמלק האט זיך מגייר געווען און האט מקבל געווען אויף זיך דעם עול תורה, קומט אויס אז די גרות איז אים מפקיע פון זיך עמלק, און ער ווערט אזוי ווי א קליין קינד וואס איז יעצט געבוירן געווארן, און עס איז נישטא אין אים אפילו א זכר פון די בחינה פון עמלק, און אצינד, אויב איינער הרגעט אים ח"ו, איז ער חייב מיתה אזוי ווי דער דין פון א רוצח. און ווירקליך דערציילט אונז די הייליגע גמרא אז עס זענען טאקע געווען אזעלכע פון זייער עמלק, וואס זיי זענען געווען מבני בניו של המן הרשע, זעלבסט, וועלכע האבן זיך מגייר געווען און האבן געלערנט תורה אין בני ברק.

זענען מיר דערפון דעם געוואלדיגן כח פון זיך איבערדרייען וואס עס איז דא אין די תורה הקדושה, און דעריבער לאמיר זיך פון דא דערוועקן צו מקבל זיין אויף זיך דעם עול מלכות שמים, ווייל דאס איז דאך א קל וחומר, מה"דאך א גוי, אן עמלק, וואס עס איז געווען אסור איבערצולאזן פון אים אפילו א זכר, און יעדער וואס האט אים געזען האט געהאט א מצוה אים צו פארטיליגן, און דא ווי נאר ער האט מקבל געווען זיך דעם עול תורה, איז פארשוואונדן געווארן פון אים זיין גאנצע עמלק'שאפט. איז על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכפלת, אז א אידיש קינד קען פארוואנדלט ווערן אין אן אנדער מענטש אינגאנצן, און דורכן מקבל זיין אויף זיך דעם עול תורה ומצוה קען ער ווערן קאטן שוולד וכבד'ה חדשה.

(עפ"י טיב המועדים - פורים)

טיב

הפרשה

ויקחו אליך שמן זית זך

די אור וואס די מנורה שיינט אריין

אויף יעדן איד

אין די וואכענדיגע סדרה לערנען מיר איבער די מצוה פון צינדן ליכט, די תורה זאגט אן אז ווען גייט צינדן די ליכט זאל די אויל זיין שמן זית זך.

מיר ווייסן דאך אז די תורה איז נצח, אז עס גייט אן אייביג און די שאלה איז ווי אזוי איז היינטיגע צייטן נוגע דער ענין פון צינדן מנורה ליכט.

אז מען איז זיך מתבונן אין די נושא פון די מנורה זעט מען אז די עיקר מטרה און תכלית פון די מנורה איז צו מאכן ליכטיג אריין צו געבן א ליכטיגקייט אין די וועלט.

ווען פעלט זיך דאס מערסטע אויס ליכטיגקייט? ווען עס איז פינסטער פאר א מענטש, ווען ער שפירט אז אלע ליכטיגקייט איז פארלאשן פאר אים, און ער שפירט מער גארנישט, ער שפירט זיך דערווייטערט, מרוחק, פארווארפן.

אין אזא צייט דארף דער מענטש די מערסטע דאס ליכטיגקייט, א ליכטל וואס זאל אריינשיינען ביי אים און אים ליכטיג מאכן זיינע וועגן.

עס קען זיין אז די בחינה ליגט גוט אין פסוק, דער פסוק זאגט, באוהל מועד מחוץ לפרכת העדות יערוך אותו אהרן ובניו.

דאס איז א רמז אז אויך ווען עס איז דא ביי א איד די בחינה פון - מחוץ לפרכת - אז ער שפירט זיך מחוץ לעדות אין א מצב פון קטנות וחשכות און ער קען זיך נישט צוזאמענעמען און אריינגיין אינעווייניג איז שייך די מנורה, די כח אריינצושיינען אין זיין נשמה, אויפצופלאמען דער באהאלטענער שלהבת וועלכער ליגט אין אים.

אויך ווען דער סיטואציע איז 'מחוץ לעדות הפרוכת' נעמט זיך עס פון דעם אז דער איד איז טרוד אין זיינע זאכן און ער גלייבט אז אין אזא מצב איז נישט מעגליך אז זיין הארץ זאל ווערן אויפגעפלאמט צו הקב"ה נאר עס פעלט זיך אויס צו ווארטן אויף א בעסערע צייט, א מינוט ווען די אומשטענדן וועלן זיין צוגעשטעלטער און צוגעגליכער פאר אזא מצב אבער דער איד

<<< | המשך אין עמוד ב' |

מען קען הערן שמועס'ן און דרשות

פון מורנו ורבנו שליט"א - אין א עקסטערע נומער

אידיש: 073-2951321 לשה"ק: 073-2951320

טיב

ההודעות

מעשיות אויף השנה פרטית

אזערגן זיך לייערן

א צווייטע פאלד - אלעס פאר הוצאות שבת

איך האב א נאנטער ידיד וואס איז א בעל תשובה.

ווי אלע בעלי תשובות איז עס נישט געווארן אין איין טאג דער איד איז אריבער א לענגערע איבערגאנג ביז ווען ער איז אנגעקומען צו ווערן אן אמת'ע בעל תשובה.

נאך האלטנדיג אינמיטן די ריזע פון תשובה האט דער ראש הישיבה וועלכער האט אים מקרב געווען אים געבעטן אז ער זאל קומען מיטהאלטן א שבת מיט זיי אין א האטעל, וואו עס קומען זיך צוזאמען אסאך אידן און מען שטארקט זיך אינאיינעם אין אלע ענינים.

דער בעל תשובה האט געזאגט פאר'ן ראש הישיבה אז ער וואלט זייער שטארק געוואלט קומען, אבער די הוצאות פון אזא שבת איז זייער גרויס און ער קען זיך נישט ערלויבן אזעלכע גרויסע הוצאות.

דער ראש הישיבה הערנדיג איבער זיינע שוועריגקייטן און גלייבנדיג אז דער שבת פאר אים איז א מורא'דיגע תועלת האט אים דערציילט איבער די סארט זאך אז ביי שבת איז דא אזא זאך אז דער שבת געבט צוריק די הוצאות.

ווען דער איד האט דאס געהערט האט ער זיך אנגערופן אז ער איז מסכים ער האט זיך איינגעשריבן אויסקוקנדיג אז די ישועה זאל קומען צוגיין.

די צייט האט זיך גערוקט. צוויי וואכן פאר דער געפלאנטער שבת האט ער דערהאלטן א טעלעפאן קאלל פון א לאיער [עורך-דין] וואס האט זיך פארגעשטעלט פאר אים אלץ דער געשטעלטער פון זיין זיידע וועלכער איז נארוואס אוועק פון די וועלט.

עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער זיידע האט איבערגעלאזט א גרויסע ירושה, ער האט געהאט א גרויסער באדן אין לאס אנדזשעלעס.

דער איד איז נישט געווען דער איינציגסטער אייניקל. מיט אים איז געווען נאך איינער, אבער עס איז אויסגעקומען אז יעדער האט באקומען א שיינער טייל.

דא האט דער לאיער געהאט פאר אים אן אינטערעסאנטער איבערדאשונג. דער באדן איז געווען א ליידנער באדן און עס איז נאר געווען ווערד צו פארקויפן אדער אין פאל אז מען גייט בויען אויף איר.

דערציילט דער לאיער אז איין טאג פארנדיג צו די ארבעט איז ער אריבערגעפארן די שטח. ער קוקט עס אן און ער זעט אז מען ארבעט אויף איר, מען פלאנצט אין איר צוויבל.

דער לאיער וויסנדיג אז דאס געהער צו די אייניקלעך האט פארשטאנען אז דא מוז זיין א טעות. גלייך איז ער צוגעגאנגען צו די פלאנצער און זיי פארגעהאלטן אז דא מוז זיין א טעות.

מען האט גערופן דער ארבעט אויפזעער. ער האט געוויזן די מאפעס און יא עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז ער האט געמאכט א פאטאלער גרייז - די שטח וואס ער האט אנגעפלאנצט איז נישט זיין שטח.

דער ארבעט אויפזעער האט געמאכט א מיאוסער טעות אבער עס איז געווען צי שפעט צוריקצוריינען דעם זיגער. אויב רייסט ער אויס די געפלאנצטע צוויבל יעצט וועט ער שאדן האבן גרויסע געלטער.

"איך געב דיר א גרויסע סומע געלט און לאז מיר פארענדיגן די פלאנצונג."

דער לאיער האט עס אנגענומען, דער ארבעט אויפזעער האט זיך געזעצט שרייבן דעם קאנטראקט און עס איבערגעגעבן פאר אים. ווען מען האט אויסגערעכענט וויפיל געלט איז געבליבן פאר'ן איד נאך דעם וואס ער האט זיך געטיילט מיט זיין ברודער האט עס באטראפן די גענויע סומע וויפיל עס האט געקאסט צו פראווענען שבת אין דער האטעל.

מען האט געזען בחוש ווי הקב"ה פירט עס צו ביד עלינה אז איינס גייט קעגן די צווייטע. די מעשה איז געווען די געשפרעך אין די ישיבה, געבנדיג חיזוק פאר יעדן איינעם איבער ווי אזוי די שבת צאלט צוריק אלעס ביז צום לעצטן פרומה.

אזעלכע זיך דארף באל האטעל: ד. כ.

זאל וויסן אז דאס איז א ביטערע טעות אז אזא מחשבה שטאמט פון דער יצר הרע און עס איז נישט אמת ווייל אין יעדע מצב איז דא א מנוחה וואס שיינט און באלייכט פאר'ן איד דאס וועג.

דאס איז איינס פון די שטערקסטע טאקטיקן וואס דער יצר הרע האלט אין איין נוצן. מיט זיין כיטערע שטיק צייגט ער איבער דעם מענטש אז ער זאל זיך איינרעדן אז נאר אין געוויסע צייטן קען מען דינען הקב"ה און אויך נאר אין געוויסע אומשטענדן, ווי - נאר אויב ער וועט זיין א בן תורה, אדער א מתמיד, אבער אויב איז ער א פשוט'ער איד, אין א פשוט'ער מצב איז די זאך אוממעגליך.

דאס איז א טעות און צוליב די טעות דערלייגט מען זייער אסאך. עס קען אריבערגיין ביי א איד טעג און וואכן וואס ער פוסטעוועט אפ און טוט נישט אין עבודת ה' ווייל יעצט איז נאכנישט די ריכטיגע מינוט, די בעסטע צייט.

דער אמת איז אז אין יעדן מצב איז דא א 'מנוחה' - אז אייביג קען מען דינען הקב"ה.

עס איז אמת אז עס איז דא בעסערע זמנים ווען עס איז מער מסוגל צו דינען הקב"ה און זמנים ווען עס איז שוואכער, אבער אייביג קען מען טון וואס מען דארף.

ביי ערליכע אידן איז די בחינה געווען זייער מצוי. אייביג אין יעדן מצב האבן זיי זיך מתבונן געווען וואס וויל הקב"ה פון מיר אין די דאזיגע מינוט, אין אזא סיטואציע ווען איך בין אזוי און אזוי, ווייל אייביג איז שייך צו דינען הקב"ה.

די אור האט די מנוחה אריינגעשיינט. עס האט אריינגעברענגט אן אור אין יעדן סארט מצב אין יעדע סארט סיטואציע.

כידוע האט די מנוחה געברענגט א גאנצער נאכט און דייקא ביינאכט, צו ווייזן אז דווקא ווען די חשכות לאזט זיך אראפ אויף די וועלט איז הקב"ה דא מיט דיר, ער מאכט ליכטיג דאס לעבן פאר יעדן איינעם.

עס איז ידוע דער ווארט פון די ספרים הק' אויפ'ן פסוק 'ועשו לי מקדש ושכתי בתוכם' אז עס איז מרמז אויף השראת השכינה אז יעדער איד איז א משכן און אז אין יעדער איד רוט די שכינה הק' און אז לויט וויפיל פלאץ א איד מאכט ביי אים האט ער ביי זיך השראת השכינה.

די ספרי קודש זענען מחלק אז דער מח פון דעם מענטש איז ווי די קודש הקדשים די הארץ איז דער היכל און אז דורך וואס מען ציגט אן דעם הארץ ציגט זיך די מנוחה אן.

די כוחות ליגט אין יעדער איד, צומאל זענען זיי פארדעקט און פארשלייערט און מען דארף זיי אויפדעקן ווייל נאר אז מען דעקט עס אויף הייבט עס אן צו שיינען.

עס קען זיין אז וועגן דעם זאגן חז"ל [בבא בתרא דף כה ע"ב] הרוצה להחכים ידרים ווייל די מנוחה איז געלעגן אין דרום זייט און זיי זענען מרמז מיט דעם אז די עיקר פון די חכמה ביי א מענטש ווערט נשפע מכה די מנוחה פון דרום דורך איר באקומט דער מענטש די כוחות צו קענען אריבערגיין די וועלט בשלום מאיר צו זיין די נשמה אין די חשכות און נישט צו כאפן התפעלות פון אלע בלבולים און טירוף הדעת נאר ער שטארקט זיך באמונה און ער ווייסט אז דווקא אין די חושך שיינט א גרויסער כח וואס קען מעלה זיין אלע חשכות'ער פון די וועלט און אים צוברענגען צו שפירן די אור וואס עס איז דא אין יעדן איד.

זאל הקב"ה העלפן אז מען זאל זוכה זיין מרגיש צו זיין די קדושה אייביג און אין יעדן מצב און אונזערע מחשבות זאלן אייביג זיין ריין און קלאר לעבודתו יתברך, אכ"ר.

כבוד התורה – ב'

"וְאַתָּה תַּצִּיחַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'" כו, ב

שרייבט דער הייליגער רבינו יעקב בעל הטורים ז"ל: לא הִזְכִּיר 'מִשְׁחָה' בְּזֶה הַסֵּדֶר, מֵהַ שְׂאִין כֵּן בְּכָל הַחֲמִשָּׁה, שְׁמִשְׁעָה שְׁנוֹלֵד מִשְׁחָה אִין סֵדֶר שְׁלֵא הִזְכִּיר בָּהּ. וְהִטַּעַם מִשּׁוּם שְׂאִמֹר (להלן לב לב) 'מִתְּנִי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ, וְקָלַלְתָּ חֶכֶם אֶפְלוֹ עַל תְּנָאִי בָּאָה (מכות יא.)

וְנִתְקַיֵּם בָּהּ (זוהר פנחס רמז.) ע"כ. און אזוי ווערט אויך געברענגט אינעם פירוש פון זיין טאטע דער הייליגער רא"ש ז"ל דא אויפן פלאץ, עיין שם.

פון דא לערנען מיר ארויס ווי שטארק מען דארף אכטונג געבן אויף די כבוד פון די חכמים די חכמי התורה, וואס אלע זייערע רייד איז אזוי ווי גחלי אש. אזוי ווי אונזערע הייליגע חכמים זאגן אין פרקי אבות (פ"ב מ"י): 'וְהוּא זֶהִיד בְּגִחְלָתָן שְׁלֵא תִכְוֶה שְׁנִישִׁיתָן נְשִׁיתָ שׁוּעָל, וְעִקְצִיתָן עִקְצִית עֶקֶר, וְלִחִישָׁתָן לִחִישָׁת שֶׁרָף.'

און אינעם פירוש פון דער הייליגער רבינו עובדיה ספורנו ז"ל ווערט געברענגט אין די וואכעדיגע פרשה ווי פאלגנד (כת ב): 'וְעִשְׂתִּי בְגָדִי קָדָשׁ לְאַהֲרֹן אֶחָי, לְכָבוֹד וּלְתִפְאָרֶת. שִׁיחָה כֶּהֱן מוֹרֶה נוֹדָא עַל כָּל סְבִיבָי, שְׁהֵם תִּלְמִידָיו הִתְקַוִּים עַל לְבוֹ וּכְתִפִּי, ע"כ.'

- > < -

אין יאר תקצ"ג לפ"ק האט זיך ארויסגעלאזט פון ירושלים עיה"ק מטעם דער 'כולל חסידים', דער באוואוסטער שד"ר (שלוחא דרבנן) הרה"ח רבי יוסף חטים ז"ל. בימים ההם האבן זיך די מענטשן פונעם הייליג לאנד מערסטנס געשטיצט פון די תמיכה וואס די פארשידענע כוללים האבן געטיילט, וואס דער געלט דערצו איז געקומען פון די הארציגע שטיצע פון די אידן אין חוץ לארץ.

יעדער 'כולל' האט געהאט א 'משולח' וואס איז געשיקט געווארן דורך די ראשי הקהל קיין אויסלאנד, צו ברענגען 'כוללות געלט', און צו קלויבן פון אונזערע ברידער אין חוץ לארץ די 'מעוֹת ארץ ישראל' פאר די ארימעלייט. אט די צדקה איז זייער חשוב געווען ביי אידן איבער די וועלט, און די גדולי הדור, גרויסע רב'ס און חשובע רבנים זענען געשטאנען אין שפיץ דערפון.

דער משולח מטעם כולל חסידים אין יענער צייט, איז געווען 'רבי יוסף חטים', וועלכער האט זיך ארויסלאזט קיין אייראפע, צו א ברייטע נסיעה צו שאפן געלטער. אנקומענדיג קיין אונגארן, איז די שטאט 'אוהעל' צי"ו האט ער צו זיין וואונדער באגעגנט נאך א שד"ר פון ארץ ישראל וועלכער איז געשיקט געווארן מטעם 'כולל פרושים', [וואס איז געשטאנען אין שפיץ פון הגאון רבי ישראל שקלאווער זצ"ל פון צפת ת"ו, בעל 'תקלין חתין' תלמיד הגר"א זצוק"ל]. דא האט זיך רבי יוסף חטינער דערוואוסט אז אט דער שד"ר איז שוין אקטיוו אין די מקומות פאר דריי יאר. דאס האט אים זייער וויי געטון, ווייל ער האט מורא געהאט אז ער איז אים משיג גבול, וויבאלד ער נעמט צוזאם ביי די חסידים וואס וואוינען אין אונגארן און פרייטן פארן כולל פרושים, און יעצט וועלן זיי

ברכת המזון, וואס איז גערעכנט געווארן ווי א ספעציעלער כיבוד. דערנאך האט ער אים געזאגט מיט ליבשאפט – ווארשיינליך כדי אים צו מפיס זיין איבער די געלט וואס ער האט דערלייגט דורכן פסק דין – יעצט ביסטו דאך מכובד געווארן מיט ברכת המזון, וואס די חכמים האבן געזאגט (חולין פז.) אז עס איז ווערד 'פערציג זוהבים', האסטו דאך שוין פארדינט קנאקעדיגע פערציג גילדן, טבין ותקילין! האט ר' יוסף חטים געענטפערט דעם חתם סופר, מיט א שמייכל אויף זיינע ליפן: "מיר דארפן האבן עכטע גילדן, וואס מען קען קויפן מיט זיי ברויט פאר די קינדערלעך, לָחֵם לְפִי הַטֶּף... און נישט אזעלכע סארט זוהבים..."

אט די ווערטער זענען געווען זייער נישט צום הארצן פונעם הייליגן חתם סופר, וויבאלד עס האט געטראגן מיט זיך א זלזול אין די ווערטער פון די הייליגע חכמים און אויך אין אים זעלבסט. דער הייליגער חתם סופר האט געהאט זייער א שטארקע הקפדה און האט אים שטארק אנגעשריגן: אזוי איז מען מזלזל אין די ווערטער פון די חכמים? אויב זיי האבן באשטימט אז עס איז דא פארהאנען פערציג גילדן, איז דאך אוודאי דא פערציג גילדן!!!

די קפידא איז געווען ברענענדיג ווי א פייער, און עס איז געווען שטארק קענטיג אז די גאנצע פירונג פון רבי יוסף חטים האט זייער וויי געטון פארן הייליגן חתם סופר.

נאך שבת האט ר' יוסף חטינער פארגעזעצט אין זיין וועג, און געציילטע טעג שפעטער, זייענדיג אויפן שיף אינמיטן וועג האט אים אנגעטראפן די 'גזירת נח"ש' פונעם הייליגן חתם סופר, און אזוי פארנדיג אין ים איז פלוצלונג אנגעקומען אנטקעגן זיי א קליין שיפל פון ים רויבער, דאס איז געווען א גרופע פון בארבראישע רוצחים, וועלכע האבן אים אומגעברענגט רח"ל, און האבן צוגערויבט זיין גאנצן פארמעגן, און אפילו לקבר ישראל האט ער נישט זוכה געווען אנצוקומען.

דער חתם סופר אליין פלעגט שפעטער אנזאגן זיינע תלמידים, אז זיי זאלן ארויסנעמען מוסר פונעם סוף פון רבי יוסף חטים זענענדיג דערפון ווי שטארק מען דארף אכטונג געבן אויף די ווערטער פון די חכמים און היטן אויפן כבוד פון די תורה. אזוי ווערט אויך געברענגט אינעם ספר חוט המשולש (שם) א בריוו, וואו דער הייליגער חתם סופר שרייבט צווישן אנדערע: 'וְיָקָח מוֹסֵר מֶרֶץ יוֹסֵף חֲטִינֶר וכו'', זע דארט וואו דער הייליגער חתם סופר דערמאנט אויך אינעם זעלבן בריוו נאך א מעשה ווי א איד איז אפגעברייט געווארן אינעם זעלבן תקופה בְּגִחְלָתָן שֶׁל הַחֲכָמִים עיין שם.

- > < -

איך האב אמאל באגלייט מורינו מחותני הגה"צ רבי זונדל קרויער זצ"ל, פאר א ביקור חג אינעם הויז פון כ"ק מרן הגאב"ד רבי יצחק טוביה ווייס זצוק"ל. ארויסגייענדיג פונעם געהויבענעם באזון, האב איך געפרעגט רבי זונדל

<<< | טיב המעשיות | המשך פון עמוד ג' | פארוואס ער נעמט זיך דעם גרויסן מי אים צו באזוכן, וויבאלד דאס איז שוין געווען אויף דער עלטער, ווען דאס גיין איז אים זייער שווער אנגעקומען. האט ער מיר געענטפערט, אז וויבאלד ער איז אויפגענומען געווארן אלץ דער גרויסער רב, מ'דארף זיך דארף מען מקיים זיין אויף אים דאס וואס די הייליגע חז"ל זאגן (ר"ה טז): תִּיב אֶדָם לְהַקְבִּיל פָּנֵי רִבּוֹ בְּרִגְלָא וואס דער יסוד פון דעם ענין איז אז מען איז מבטל דעם אייגענעם כבוד פאר די גדולי ישראל.

און א שיינער מנהג האב איך געזען, וואס די אנשי ירושלים די יראים ושלמים פירן זיך, אז מען נעמט מיט די קליינע קינדער צו די יום-טוב'דיגע באזוכן ביי די הויפן פון די צדיקים אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: גַם טַפְּכֶם יֵלְךָ עִמָּכֶם (שמות י, כד) צו זען און ווערן געזען ביי די עבודת הקודש פון די צדיקי אמת. און אזוי ווערט עס איינגעווארצלט אין די הערצער פון די יונגע קינדער פאר לאנגע יארן, בבחינת 'גִּדְּמָה דִּינְקוּתָא' וואס האלט זיך און ווערט נישט פארגעסן (שבת כא: וברש"י).

האט מיר דערציילט איינער פון מיינע ידידים אז ביי זיינע עלטערן אינדערהיים האט זיין טאטע נישט פארמערט צו רעדן מוסר-דייט און פראקטישע אנווייזונגען פאר די קינדער, אבער דערויף האט זיין טאטע יא זייער מקפיד געווען, צו איינווארצלען אין די קינדער גרויס חיזוק אינעם התקשרות צו די גדולי ישראל, איבערהויפט אין די רבנים פון ירושלים עיר הקדש לדורותיהם, אנגעהויבן פון הגה"צ רבי דוד יונגרייז זצ"ל און ביז צו אונזערע צייטן, ביי הגה"צ רבי יצחק טוביה ווייס זצוק"ל. דערמיט איז שוין גענוג געווען צו זים מאכן די הייליגע תורה ביי זיי, און איינווארצלען אין זיי דעם 'כבוד התורה' צו די חכמי התורה און גדולי ישראל.

לאמיר ארויסנעמען פון דא א מוסר, פאר די טעג פון חול המועד, וואס כאטש וואס עס איז פאסיג אז מען זאל מקיים זיין דעם 'שְׂמַחַת בְּחַגְךָ', פאר יעדן

איינעם מיט דאס וואס איז פאסיג פאר אים אזוי ווי עס ווערט ערקלערט אין די גמרא (פסחים קט.). און קינדער האבן דאך ליב צו שפאצירן און ארוםפארן. – פונדעסטוועגן, פארוואס דארף מען זיי נעמען צום טירגארטן [גן החיות] א.ד.ג. וואלט דען נישט בעסער געווען אז מען זאל זיי נעמען צום 'גן הצדיקים', צו זען און זיך זעטיגן פונעם שייין פון זייער הייליגע און געהויבענע עבודה? איבערהויפט ווען מען טוט זיך דערנענטערן מיט זיי, צו בעטן א ברכה פונעם צדיק, וואס דאס אליין ברענגט מיט זיך א געוואלדיגע דערהויבנקייט אויפן קינד, וואס וועט פון אים קיינמאל נישט פארגעסן ווערן.

איך געדענק נאך גוט, דאס וואס איך האב געהערט צוריק מיט א יובל יארן, פון גאר א חשוב'ער איד וועלכער איז אהערגעקומען פון אונגארן נאך די מלחמה, וואס אין א דרשה וואס ער האט געלאזט הערן פאר א גרויסן עולם האט ער געזאגט, אז דאס וואס האט געהאלטן דעם אידישקייט אין אונגארן אלע יארן, איז געווען דער כבוד התורה! ווייל ווען מען האט באגעגנט אן אדם גדול, האט מען געציטערט פון אים און מען האט מורא געהאט צו שטיין אין

זיינע ד' אמות! היינטיגע צייטן, צום באדויערן, וואס עס איז ליידער געווארן אזויפיל מחלוקת, האט זיך אביסל נאכגעלאזט די שרעק און די שיינע און געערטע באציאונג צו גדולי ישראל.

- > + < -

עס האט מיר דערציילט מורי ורבי הרה"ג הצדיק רבי בנימין ראבינאוויטש זצ"ל דיין ומו"ץ דפניה"ק ת"ג, אז אינדערציט פון די צווייטע וועלט-מלחמה ווען מען האט גערעדט אז חס וחלילה האלטן שוין די פארשאלטענע נאציס ימ"ש ביים זיך דערנענטערן צו ארץ ישראל, און אט איז שוין אנגעקומען דער גרויסער גענעראל און רשע 'הימלער' ימ"ש מיט טויזנטער סאלדאטן קיין על-אלמין אין מצרים אויפן וועג פון אלעקסאנדריע הארט ביי די טויערן פון ארץ ישראל, און אט האט שוין דער ביזווייליגער רשע געסטראשעט אז אין די קורצע צייט פון א מיטאג מאלצייט וועט ער אייננעמען ח"ו גאנץ ארץ ישראל. – עס האבן זיך דעמאלטס צוזאמגענומען אין ירושלים אחינו בית ישראל, פאר א גרויסער יום תפילה והתעוררות אינעם היכל פון ישיבת מאה שערים און הרה"ק בעל שומר אמונים זצ"ל איז דארט געשטאנען און גערעדט א לאנגער צייט.

האט רבי בנימין דערציילט, אז צווישן דעם גרויסן קהל האט זיך דארט געפינען הרב הצדיק רבי בן ציון א זון פון הצדיק המקובל רבי צבי מיכל שפירא זצוק"ל [וואס מען האט אים גערופן 'ר' בן ציון ב"ר הירש מיכל'] וועלכער איז שוין געווען א זקן און זייער שוואך אין אלע זיינע כוחות און איז טראצדעם געקומען צום עצרת און רבי בנימין זצ"ל וועלכער איז נאך דעמאלטס געווען א יונגער יונגערמאן האט אכטונג געגעבן אויף אים אז מען זאל אים נישט שטופן, ווייל דער דרוקעניש איז דארט געווען זייער שטארק צוליב דעם ריזיגן קהל וואס האט אנגעפילט דעם היכל בית המדרש, און אלע דורכגעגן.

הרה"ק דער רבי ר' אהרלע האט זייער מאריך געווען ביי זיין דרשה, און מיט דברי כיבושין וואס האבן מעורר געווען דעם גאנצן קהל צו תשובה. איז דארט געווען צווישן דעם קהל, א איד וועלכער איז נישט געווען אזוי נארמאל, ל"ע און יענער האט גענומען שרייען אויפן רבין: ווילאנג וועט איר נאך מטריח זיין דעם קהל? ענדיג שוין דעם דרשה! און עס איז גלייך געווארן א שטיקל מהומה צווישן דעם קהל.

און רבי בנימין האט אויסגעפירט, אז אינצווישן דעם מהומה האט זיך דער זקן רבי בן ציון אויפגעהויבן פון זיין זיץ-ארט, זיך אויסגעדרייט צום קהל, און געלייגט האט ער זיינע צוויי הענט ביי ביידע זייטן פון זיין מויל, ווי איינער וואס וויל עפעס שרייען גאר הויך, און ער האט אויסגערופן מיט זיין גאנצן כח: "א וואו איז די כבוד התורה!?" צוליב זיין גרויס שוואכקייט, האט מען בכלל נישט געהערט זיינע ווערטער, ווייל טראץ זיין גאנצן אנשטרענגונג איז עס נאך אלץ געווען זייער שטיל. ער האט אבער געטון זיינס, צו מוחה זיין אויפן כבוד פון די תורה הקדושה וואס מען האט מזלזל געווען אין דעם ח"ו. – און פון דא זאלן מיר זיך לערנען, אויף ווי ווייט מען דארף אכטונג געבן אויף די כבוד התורה און דער כבוד פון די לומדי התורה הקדושה.

ר' איד!
נכון שתמיד רצית לספר בכל שבת לילדים שלך
סיפור שקשור למרשת השבוע, עם טיב הלכה הנלמד ממנה ???
עכשיו הגיע הזמן המיוחד שתוכל לַמַּמְשׁ את הרצונות שלך
ותוכל להכניס ולהשריש בילדים שלך
תורה ועבודה ויראת שמים עם מידות טובות !!!

טיב המעשיות

מפי הנה"צ
רבי נמליאל הכהן רבינוביץ
שליט"א

לחמשת חיות לקו החומות של מכון טיב: 0733-22-76-09
>> טלפון אחד והספר אצלך ללא עלות דמי משלוח <<

מוקד הזמנות ספרים
של הנה"צ **רבי נמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א**
קו ההזמנות של מכון טיב **0733-22-76-09**

לפון אח? **והספר אצלך**
ללא עלות דמי משלוח

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך פוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוריק ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוינים יקבלו את העלון במיל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email: Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7175